

ønskede, at man rullede udviklingen tilbage til 1986. Enhedslisten, som har rejst debatten, har tidligere i dag sagt, at den ønskede hele samarbejdet afviklet skive for skive, indtil der ikke var noget som helst tilbage.

Jeg vil gerne høre, hvordan Dansk Folkeparti stiller sig til samarbejdet. Hvor langt vil man rulle det tilbage?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan tage det udgangspunkt, som man som regel gør i en EU-debat, at sige, at det er et spørgsmål om, hvorvidt man ruller frem eller tilbage. Hensigten er altid at forsøge at tage lufte ud af en substansdrøftelse, hvor man siger, at det er legalt, at man er tilhænger af noget og modstander af andet, og måske også tilhænger af noget, der umiddelbart virker forskelligt, alt efter om det er før eller efter 1986 eller før eller efter 1993.

Dansk Folkepartis udgangspunkt er et europæisk samarbejde, der koncentrerer sig om to områder: handelsspørgsmål og miljøspørgsmål. Vi mener, at det er meget vigtigt, at vi får afgrænset EU-samarbejdet til nogle få helt centrale områder og har et stærkt samarbejde på de områder, men så siger: Når vi kommer ud over de områder, er det de nationale lande, der har suverænitet og selv bestemmer.

Det betyder også, at man skal have sat nogle klare hegnsplæ med hensyn til, hvad EU skal tage sig af, og hvad EU ikke skal tage sig af. Det er også derfor, vi f.eks. har været meget kritiske over for brugen af artikel 235, den lille traktatændringsregel, som betyder, at man kan få nye samarbejdsområder ind i EU-samarbejdet uden om en regeringskonference og uden at spørge befolkningen om det.

Det svar til fru Elisabeth Arnold, som tiden giver mulighed for, er, at vi ønsker et stærkt afgrænset samarbejde, og bliver det det, er vi også indstillet på, at inden for de få områder, samarbejdet så koncentrerer om, har EU en stor kompetence.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Når jeg sådan skal gøre op, hvad hr. Keld Albrechtsen har fået ud af dagen, må jeg sige: Det er ikke ret meget. Jeg synes, at det mest af alt ender i en helt uskøn konkurrence mellem Enhedslisten og de to højreliberale eller vulgær-liberale partier, Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, om, hvem der kan være mest

imod EU, og jeg vil oven i købet sige, at hr. Keld Albrechtsen for en gangs skyld fuldstændig tabte konkurrencen. Han plejer at være svær at slå, men i dag lykkedes det fru Annette Just at slå hr. Keld Albrechtsen, da hun talte om diktaturet fra Bruxelles. Det er dog ikke et ord, som hr. Keld Albrechtsen sådan i almindelighed tager i sin mund, så jeg må sige, at fru Annette Just klart vandt dagens dyst på point.

Det er jo klart nok, at Fremskridtspartiet ikke vil stemme for liste Ø's dagsorden, for så havde det ikke fremsat sin egen, men det er ikke så klart, om liste Ø vil stemme for Fremskridtspartiets dagsorden. Det har jeg i hvert fald ikke hørt hr. Keld Albrechtsen ytre noget om, men jeg regner ikke med det. Min fornemmelse vil være, at hr. Keld Albrechtsen vil sige, at det vil man ikke, og så er splittelsen i hvert fald total. Der er tre modstanderpartier her i salen med henholdsvis syv, seks og fire mandater, og de er indbyrdes aldeles uenige, hvilket det er lykkedes hr. Keld Albrechtsen at dokumentere ved vores diskussion her i dag.

På et enkelt punkt er jeg nødt til også at belære hr. Keld Albrechtsen lidt om det nationale kompromis. Nu er der ikke noget at sige til, at hr. Albrechtsen ikke kender det så godt, for han var jo ikke med til at lave det. Han var faktisk imod det i sin tid, så jeg forlanger ikke, at hr. Keld Albrechtsen skal kende det særlig godt. Men der står i hr. Keld Albrechtsens udkast til dagsordenen noget, som jeg synes er helt i strid med det såkaldte nationale kompromis, det, der senere blev til »Danmark i Europa«. Der står, at man skal traktatfæste forbeholdene.

Den aftale, der er indgået mellem syv partier, går på, at de danske forbehold kan ændres og kun kan ændres ved en folkeafstemning. De kan altså ændres, men det kan de ikke, hvis de bliver traktatfæstet, for så er det ikke længere en dansk afgørelse. Hvis man traktatfæster en aftale med andre stater, giver man jo også andre stater indflydelse på, hvorvidt man kan ændre disse forbehold. Med andre ord: Hele ideen med traktatfæstelsen strider aldeles imod selve ånden i aftalen mellem de syv partier. Det er derfor også en skuffelse for mig, at hr. Steen Gade kan sige, at han kan stemme for dagsordensforslaget, for det er der ikke megen logik i. De danske forbehold kan ændres, men kun ved en folkeafstemning, og det er det væsentlige.

Så vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at det så videre er lykkedes for ham i dag efter nogle timers hårdt arbejde at samle resten af Folketin-